

ned. XIV, qui idem habet in Instruct. modo citata, n. 46.

Imo, ad valide suscipiendum Extremæ-Uncionis sacramentum, sufficit intentio interpretativa, quæ scilicet nunquam exstitit, sed præsumitur a suscipiente habenda, si rationis compos esset; hoc enim evidenter supponit Rituale Romanum, dicens de Extrema-Uncione: « Hoc » sacramentum est præbendum sensibus destitutis, qui » antea illud petierunt, seu verisimiliter petiissent.!»

Plurimi dicunt sacramenta Confirmationis et Eucharistiæ eidem moribundo sensibus destituto conferri posse. Vide S. Ligorium, l. 6, n. 82.

Communius vero docent intentionem interpretativam ad validam Baptismi et Ordinis susceptionem non sufficere; quia nemo sine propriæ voluntatis influxu graves obligationes his sacramentis annexas contrahere potest.

Quæritur quid sentiendum sit de sacramento simulate suscepto.

R. Qui serio et in debitis circumstantiis sacramentum exterius suscipit, interius dissentiendo vel non credendo, gratiam non percipit, propter obicem quem ponit; sed probabilius ens sacramentale non impedit, ac consequenter character imprimitur. Ita Benedictus XIV, ibidem ac supra, n. 4. Item si quis ad suscipiendum Baptismum minis adduceretur; secus si, dum baptizaretur, palam contradiceret ac reluctaretur; imo qui indifferenti animo, nec abnienti, nec assenti, seu neutra voluntate Baptismum susciperet, invalide baptizaretur, juxta Benedict. XIV, loco citato, n. 48, contra Cajetanum, quia vera requiritur intentio suscipiendi saltem applicationem ritus externi.

ARTICULUS SECUNDUS.

QUÆNAM DISPOSITIONES AD PERCIPIENDUM FRUCTUM SACRAMENTI REQUIRANTUR.

Ubisacramentum est invalidum, nullus percipitur fructus: verum fieri potest ut sacramentum sit validum, et gratia propter obicem in suscipiente existentem non conferatur. Tria hic inquiri possunt, videlicet, 1º an fides et

sanctitas in suscipiente necessariæ sint ad validitatem sacramentorum, 2º an necessariæ sint ad fructum eorum percipiendum, et 3º an, remoto obice, gratia sacramentalis reviviscat.

PROPOSITIO PRIMA.

Fides et sanctitas non requiruntur in suscipiente ad validitatem sacramentorum, excepta Pœnitentia.

Prob. 1º ex S. Aug., de Bapt., l. 3, cap. 14, n. 19: « Nec interest, cum de sacramenti integritate tractatur, » quid credat et quali fide imbutus sit ille qui accipit » sacramentum. Interest quidem plurimum ad salutis » viam: sed ad sacramenti quæstionem nihil interest: » fieri enim potest ut homo integrum habeat sacramen- » tum et perversam fidem. »

2º Ex S. Th., 3 part., q. 68, art. 8: « Recta fides bapti- » zati non requiritur ex necessitate ad Baptismum, sicut » nec recta fides baptizantis, dummodo adsint cætera quæ » sunt de necessitate sacramenti. » *Ita omnes alii doctores.*

3º *Ex ratione.* Semper Ecclesia prohibuit ne Baptismus in hæresi susceptus iteraretur: at in suscipiente recta non erat fides, nec a fortiori sanctitas, quæ sine fide existere non potest: ergo.

Dicimus *excepta Pœnitentia*; quia, cum ex probabilissima sententia, actus pœnitentis materia sint hujus sacramenti, et cum aliunde vera contritio sine fide existere non possit, sequitur sufficientem non dari materiam, recta fide deficiente.

PROPOSITIO SECUNDA.

Ad percipiendum fructum sacramentorum semper requiritur fides et pietas, non vero semper sanctitas.

Prob. prima pars, 1º ex S. Aug. modo citato, qui asserit plurimum ad viam salutis interesse *quid credat et quali fide imbutus sit ille qui accipit sacramentum*; 2º ex conc. Trid., sess. 7, can. 6, definiente sacramenta novæ Legis gratiam conferre obicem non ponentibus: non conferunt

ergo obicem ponentibus : porro si quis obex gratiæ sacramenti opponi possit, maxime defectus fidei : ergo.

Eodem sensu requiritur etiam pietas, id est, motus religionis erga Deum : repugnat quippe gratiam sanctificantem conferri homini adulto per actum sine ulla pietate ex parte ipsius exercitatum.

Prob. secunda pars, scilicet, non semper requiri sanctitatem ; sunt enim sacramenta mortuorum, primam gratiam ex sua institutione conferentia : at sanctitas in suscipiente non prærequiritur ad hæc sacramenta, alioquin primam gratiam ex institutione sua non conferrent. Prærequiritur vero ad sacramenta vivorum ; hæc enim sacramenta supponunt animam spiritualiter vivere, et non nisi per accidens gratiam primam conferre possunt. Ergo.

PROPOSITIO TERTIA.

Remoto obice, gratia sacramentalis confertur.

Prob. 1º auctoritate omnium moraliter theologorum, qui libenter admittunt quod ait S. Thomas, 3 part., q. 69, art. 10, agens de gratia Baptismi : « Cum corpus grave » generatur, movetur deorsum, nisi sit aliquid prohibens, » quo remoto, statim incipit moveri deorsum ; et similiter » quando aliquis baptizatur, accipit characterem » quasi formam et consequitur proprium effectum, qui » est gratia remittens omnia peccata. Impeditur autem » quandoque per fictionem : unde oportet quod, remota » ea per penitentiam, Baptismus statim consequatur » suum effectum. »

2º *Ratione*. Baptismus sine fide aut sufficienti contritione susceptus, peccata non remittit : attamen peccata ante Baptismum et in susceptione Baptismi commissa clavibus Ecclesiæ subjici non possunt, nec tamen irremissibilia sunt : ergo necesse est ut effectus Baptismi, sublato obice, reviviscat.

Idem dicendum est de Confirmatione, Ordine, Matrimonio et Extrema-Uncione : qui aliquod ex illis sacramentis male suscepit, effectum ejus, propter obicem sus-

pensum, eo instanti percipiet quo, vi contritionis perfectæ vel sacramenti Penitentiae, justificationem obtinebit, modo conjux ejus adhuc vivat, aut ipse ægrotus eadem infirmitate detineatur, si de Matrimonio aut Extrema-Uncione agatur. Vide S. Ligorium, l. 6, n. 87.

ARTICULUS TERTIUS.

AN SACRAMENTA INDIGNIS CONFERRE LICEAT.

Duplicis generis distinguuntur peccatores, occulti scilicet et publici ; item sacramenta petere possunt occulte, vel publice. *His prænotatis, sequentia statuenda sunt :*

1º Sacramentum aliquod indigno sine ratione excusanti ministrare, gravissimum est peccatum ; tunc enim nihil minus esset quam sanctum dare canibus, contra prohibitionem Domini, Matth. VII, 6 : *Nolite dare sanctum canibus*. Imo minister inquirere debet, juxta prudentiæ regulas et uniuscujusque sacramenti naturam, an petens sit dignus : alioquin fidelis mysteriorum Dei dispensator non esset. Ita P. *Antoine* et alii multi. Alii tamen non pauci et probabilius, ut nobis videtur, inter sacramenta distinguunt, dicuntque ministrum inquirere teneri dispositiones petentis Baptismum, Penitentiam in qua munere judicis fungitur, Ordinem ad quem divina necessaria est vocatio, aut Matrimonium propter impedimenta ; cætera vero sacramenta catholicis ea petentibus non deneganda esse, nisi de eorum indignitate constet ; quia fideles jus ad ea habent, et ministri non sunt judices, sed tantum dispensatores. S. Ligorius, l. 6, n. 43.

2º Sacramenta negari non possunt peccatori, sive publice sive occulte petenti, si indignitas ejus ex sola confessione noscatur, propter inviolabile confessionis sigillum.

3º Peccatori publico, sive occulte sive publice petenti, deneganda sunt sacramenta nisi sufficientia conversionis signa dederit aut scandalum reparaverit, « ex generali » mirum regula, quæ vetat publicum atque notorium peccatorem ad Eucharistiæ communionis participationem » admitti, sive eam publice sive privatim requirat. » Sunt

verba Bened. XIV, in const. *Ex omnibus*, § 3 (Bull. t. 4). Quod de Eucharistia dicitur, de aliis sacramentis, proportionem servata, dicendum est.

Ne quidem ad vitandam mortem sacramenta hujus generis indigno conferre liceret; quia non facienda sunt mala ad alia fugienda mala: porro qui sacramentum aliquod indigno notorio ministraret ad vitandam mortem, faceret malum ut aliud fugeret malum, et publicum aliis daret scandalum, sancta irreverenter tractando: ergo.

Peccatum autem duplici modo notorium esse potest, scilicet juridice, si nempe homo per sententiam alicujus tribunalis reus fuerit declaratus; et notorietate facti, si videlicet culpa adeo sit nota, ut nullus aut fere nullus in tota vicinia eam ignorare possit. Sola vero suspicio, vel dubitatio, vel notitia facti aliquibus tantum communicata publicam infamiam non contineret: sufficiens igitur non esset ratio sacramenta denegandi.

Si peccatum sit notorium et penitentia incerta, deneganda sunt sacramenta; tunc enim indignitas censeretur publica: si tamen vera esset conversio, licet nondum publica, et sacramentum occulte vel tantum coram testibus mutationem noscentibus peteretur, dari posset, modo non praevideretur scandalum inde obventurum; indignitas enim in eo casu sublata esset.

4° Peccatori occulto occulte petenti neganda sunt sacramenta; nulla quippe est ratio ea tali indigno cum manifesta profanatione conferendi.

5° Peccatori occulto publice petenti negari non possunt sacramenta: id probatur 1° ex S. Aug., Serm. 351, n. 10: « Nos vero a communione prohibere quemquam non possumus... nisi aut sponte confessum, aut in aliquo sive saeculari sive ecclesiastico judicio nominatum atque convictum; » 2° ex S. Th., 3 part., q. 81, art. 2 ad 3, dicente: « Ideo Christus Judam non repulit a communione, ut daret exemplum tales peccatores occultos non esse ab aliis sacerdotibus expellendos; » 3° ex Rituali Romano, de Eucharistia statuente: « Occultos peccatores, si occulte petant, et non eos emendatos agnoverit, repellat; non

» autem si publice petant, et sine scandalo ipsos praeterire nequeat; » 4° ex consensu omnium doctorum et praxi totius Ecclesiae; 5° ex inconvenientibus alias secuturis; vel enim minister crimen probare teneretur, vel non; si prius, onus intolerabile et plerumque impossibile ipsi imponeretur, quomodo enim probare posset crimen occultum? Si posterius, lata sacramentorum ministris aperiretur via quemlibet infamandi, et quod inde nascerentur jurgia, scandala, turbationes et Ecclesiae ac societatis Christianae detrimenta! Ergo. Ratio fundamentalis est, quod Christus in hoc casu de jure suo cesserit, ut exemplo suo ostendit, communionem Judae porrigens.

Variae autem objectiones ex ratione petita contra universalem et constantem praxim Ecclesiae, nullam vim habere possunt, ideoque eas omittimus.

Quaeritur an administrationem sacramenti simulare liceat, v. g., ad famam alicujus fidelis tuendam.

R. negative. 1° Quia Innocentius XI sequentem damnavit propositionem: « Urgens metus gravis est causa sacramenti administrationem simulandi. » 2° Quia talis simulatio verum esset mendacium actionis, reverentiae sacramento debitae evidenter oppositum. Hinc proferre non licet verba consecrationis super panem et vinum, cum intentione non consecrandi, verba absolutionis super penitentem indispositum, hostiam non consecratam alicui fidei dare, etiam ad vitandam mortem sibi vel petenti imminentem.

Similiter, qui sacramenti susceptionem simularet, a peccato mortali nulla ratione excusari posset; quia valde irreverenter sacramentum tractaret, vel nullum redderet, v. g., si ad vitandam infamiam confiteretur, sacramentum suscipere nolens: non vero si, alicujus negotii causa confessionale ingrediens, sacerdotem alloqueretur, de confessione facienda non cogitans; quia tunc vera sacramenti simulatio non existeret. Ita S. Ligorius, l. 6, n. 60.

CAPUT SEPTIMUM.

DE SACRAMENTORUM CÆREMONIIS ET DE
SACRAMENTALIBUS.

Cæremoniæ sacramentorum externi sunt religionis actus, ad promovendum Dei honorem, et populi reverentiam erga sacramenta excitandam. Sacramentalia sic dicta, quia aliquam habent similitudinem cum sacramentis, quædam sunt religiosæ institutiones ad pietatem populi excitandam et culparum venialium remissionem obtinendam. Dicemus 1° de cæremoniis, et 2° de sacramentalibus.

ARTICULUS PRIMUS.

DE CÆREMONIIS SACRAMENTORUM, QUÆ ETIAM DICUNTUR
RITUS.

Aliæ sunt essentielles, aliæ integrantes et aliæ accidentales. Essentiales illæ sunt sine quibus sacramentum subsistere non potest, ut in Baptismo aquam effundere, verba formæ pronuntiando, panem et vinum ad Sacrificium apponere, chrisma ad Confirmationem, oleum ad Extremam-Uctionem, etc. Illæ cæremoniæ a Christo sacramentorum auctore fuerunt institutæ. Integrantes eæ sunt quæ ad essentiam sacramenti non quidem pertinent, sed tamen actionem ejus complent et graviter præscribuntur, ut exorcismi et unctio chrisomatis in Baptismo; panis et vini oblatio, aquæ cum vino commixtio in Sacrificio, etc. Pure accidentales illæ dicuntur, quæ nec ad essentiam sacramenti, nec ad complendam actionem ejus necessariæ sunt, ut signa crucis, genuflexiones, etc. De integrantibus et accidentalibus tantum hic agitur, et petitur 1° an bonæ sint et utiles; 2° an Ecclesia habeat auctoritatem eas instituendi; 3° an quæ nunc in Ecclesia Romana existunt laudabiles sint et probandæ; 4° an sit obligatio eas servandi. His quæsitis, contra Calvinistas directis, per sequentes satisfaciemus propositiones.

PROPOSITIO PRIMA.

Ritus sacramentales, in genere spectati, boni sunt et utiles.

Prob. 1°. Quod ab Apostolis usque ad nos semper fuit in usu in omnibus ecclesiis Christianis, dici non potest malum vel inutile; ipsi Protestantes hoc principium negare nequeunt: porro ab Apostolis usque ad nos quidam ritus sacramentales semper adhibiti sunt in omnibus ecclesiis Christianis, tam in Oriente quam in Occidente, ut innumeris Patrum et Historiæ ecclesiasticæ testimoniis constat. 2° Homo ita est constitutus, ut internos fidei, pietatis et religionis sensus habere et diu conservare non possit, nisi quibusdam sensibilibus signis externe moveatur: ergo ritus sacramentales, convenienter instituti et recto fine usurpati, valde sunt utiles ad venerationem rebus sacris conciliandam, pietatemque nostram excitandam; quo enim sensu religionis plerique homines afficerentur erga novæ Legis sacramenta, si viderent ea a sacerdote vestibus consuetis induto, sine ulla cæremonia, ministrari, per solam materiæ et formæ applicationem, v. g., *Ego te baptizo, in nomine Patris, etc.*; *Hoc est enim corpus meum, etc.* Ergo.

Falsum est igitur 1° ritus sacramentales simplicitati religionis adversari; 2° catholicos essentiam sacramentorum eorumque efficaciam in hujusmodi cæremoniis reponere, ut nos calumniando dicunt hæretici.

PROPOSITIO SECUNDA.

Ecclesia legitimam habet potestatem ritus sacramentales instituendi et mutandi.

Prob. Conc. Trident., traditione et ratione.

1° *Conc. Trident.*, sess. 21, cap. 2: « Præterea declarat » (synodus) hanc potestatem perpetuo in Ecclesia fuisse, » ut in sacramentorum dispensatione, salva eorum substantia, ea statueret vel mutaret quæ suscipientium utilitati seu ipsorum sacramentorum venerationi, pro re- » rum, temporum et locorum varietate, magis expedire » judicaret. » Ergo 1°.

2° *Traditione*. B. Paulus, I Cor. XI, 34, dicit: *Cætera autem cum venero disponam*, de sacra Eucharistia loquens: juxta autem S. Aug., Epist. 54, n. 8, statuit ut Eucharistia non nisi a jejunis sumeretur. S. Justinus, Tertullianus, Origenes, S. Cyprianus, S. Basilius, S. Cyrillus Hierosol. in Catechesibus, S. Aug. diversos commemorant ritus in administratione sacramentorum, præsertim Baptismi et Eucharistiæ, usitatos, et sæpe pro variis ecclesiis diversos; magna disceptatio circa diem Paschæ, in concilio Nicæno terminata, ritum sacramentalem habebat pro objecto; omnia Ecclesiæ Latine ritualia cunctaque Ecclesiarum Orientalium euchologia ritus sacramentales singulis sacramentis proprios et sæpe diversos præscribunt. Ergo 2°.

3° *Ratione*. In omni societate bene ordinata admittenda est potestas ea disponendi et statuendi quæ ratione rerum, temporum et locorum, necessaria vel utilia judicantur: ergo hanc potestatem Ecclesia habere debet in ordine spirituali: ergo 3°, etc. Ergo.

Quod autem Ecclesia libere instituit, pari ratione mutare potest, cum id ipsi expedire visum fuerit.

PROPOSITIO TERTIA.

Ritus sacramentales in Ecclesia Romana nunc existentes laudabiles sunt et probandi.

Prob. Sunt enim 1° antiquissimi et in primis Ecclesiæ sæculis reperiuntur usitati, ut, de singulis sacramentis agendo, ostendemus: at dici non potest ritus tam antiquos et tam universales laudabiles et probandos non esse. 2° Nullus ex illis ritibus est qui non sit idoneus ad fidem excitandam, pietatem fovendam et reverentiam sacramentis conciliandam, ut unicuique eos sive collective sive seorsim consideranti apparet; Calvinus enim præsertim adversus aquæ baptismalis benedictionem, exorcismos Baptismum præcedentes et usum cereorum in honorem divinæ Eucharistiæ adhibitorum debacchatur: porro illi ritus idonei sunt ad fidem, etc. Quid enim convenientius quam benedicere aquam baptismalem, ut significetur

sanctificatio per Baptismum producenda; quam uti exorcismis, ad exprimendam peccati originalis existentiam et dæmonis imperium; quam cereos accendere, ut innotescat divinitas Christi qui est fons veræ lucis, omnem hominem in huic mundum venientem illuminantis? Ergo, etc. Unde Lutherani et maxime Anglicani plerosque ritus antiquos in Ecclesia Romana consuetos, in administratione sacramentorum suorum retinuerunt.

Objiciunt Calviniani cæremoniarum apparatus in Ecclesia Romana usitatum, redolere 1° pompam mundanam; 2° Judaismum, qui totus erat in ritibus externis; 3° Paganismum, cujus impii ritus renovantur; 4° oppositum esse verbis Christi prænuntiantis veros adoratores Deum in spiritu et veritate adoratos.

Verum 1° pompa quam catholici in ecclesiis suis exhibent minime est mundana, cum ad solam Dei gloriam ordinetur. 2° Ritus Judaici erant liciti, cum plerique ab ipso Deo essent instituti: fuerunt quidem abrogati, sicut Lex ad quam pertinebant; sed prohibitum non fuit ne alii similes ad mysteria novæ Legis commendanda instituerentur. 3° Multi ritus paganismi non erant mali in se, sed tantum ratione finis, ut, v. g., usus aquæ lustralis, jejunia, virginitas in honorem Vestæ custodita, etc.: cur eosdem aliosve similes ad veri Dei cultum adhibere non liceret? Nonne licitum fuit templa idolorum vero Deo et sanctis ejus dedicare? Ergo. 4° Christus prænuntiavit quidem horam venire quando veri adoratores *Patrem in spiritu et veritate* adorarent, perfectionem religionis suæ in spiritu et veritate præcipue consistere indicans: at ritus sacramentales in Ecclesia Romana usitati hunc cultum internum maxime fovent: ergo verbis Christi non opponuntur. Vanæ igitur et futiles argutiæ sunt novatorum objecta.

PROPOSITIO QUARTA.

Ritus pro solemnibus sacramentorum administratione præscripti obviant sub peccato.

Prob. 1° Conc. Trid., sess. 7, can. 13: « Si quis dixerit

» receptos et approbatos Ecclesiae catholicae ritus, in so-
 » lemnis sacramentorum administratione adhiberi consue-
 » tos, aut contemni, aut sine peccato a ministris pro libitu
 » omitti, aut in novos alios per quemcumque ecclesiarum
 » pastorem mutari posse; anathema sit. » Ergo 1°.

2° *Ratione*. Ecclesia ritus sacramentales instituendo
 praecipit eos observari: eos igitur servare sub peccato te-
 nemur. Praeterea, si unusquisque pastor eos omittit vel
 mutare pro libitu posset, magna inde nasceretur confusio
 in ecclesiis. Ergo 2°.

Peccatum autem est mortale vel veniale, prout omissio
 aut mutatio est in ritibus essentialibus, integrantibus vel
 pure accidentalibus. Voluntaria omissio aut mutatio in
 essentialibus, est mortalis; constat ex dictis ubi de ma-
 teria et forma: in integrantibus, est etiam mortalis, quia
 huiusmodi ritus graviter praescripti sunt; in pure autem
 accidentalibus, omissio aut mutatio sine contemptu cul-
 pam venialem non excederet. *Ita generatim theologi.*

Distinctio inter caeremonias integrantes vel graviter
 praescriptas et pure accidentales, non facile assignatur;
 deest enim regula certa: caveant igitur sacramentorum
 ministri ne aliquid mutent vel omittant ex negligentia et
 incuria; ideoque sedulo discant regulas in rituali propriae
 dioecesis descriptas.

Diximus pro *solemni administratione*; quia si adsit ratio
 sufficiens sacramentum sine solemnitate administrandi,
 eo ipso ritus pro solemnitate praescripti non obligant.

Quaeritur 1° an ritus sacramentales sint iidem in tota
 Ecclesia Latina.

R. 1°. Ritus essentialis sunt iidem ubique, nec variari
 possunt. 2° Ritus integrantes a primis temporibus existen-
 tes, in summa sunt veneratione, et in omnibus ecclesiis
 saltem Latinis observantur, v. g., exorcismi, insufflatio,
 salis, salivae et chrysmatis usus in Baptismo; Confiteor,
 panis et vini oblatio, circumstantiae vestium sacerdotia-
 lium, loci sacri, altaris, etc., in Missae sacrificio. 3° Ritus
 pure accidentales variantur pro diversis regnis, provinciis
 et etiam dioecibus, nec tamen illa varietas unitati Ec-

clesiae nocet, quia non impedit quin sit *unus Dominus,*
una fides, unum Baptisma, unus Deus et Pater omnium,
 Eph. iv, 5.

Quaeritur 2° an Ecclesia Romana usum linguae Latinae
 in sua liturgia convenienter retinuerit?

R. affirmative contra Protestantes, qui contendunt lin-
 gua vulgari semper utendum esse, ut quod dicitur intelli-
 gant fideles atque fides eorum excitetur, idque ob plures
 rationes: videlicet 1° ob reverentiam antiquitati debitam
 et ut primordiales ritus facilius conservarentur integri;
 2° ut uniformitas inter varias particulares ecclesias existe-
 ret; cum enim linguae vulgares sint propemodum innume-
 rae, si illarum usus adhiberetur in liturgia, nulla tunc
 possibilis esset uniformitas inter ecclesias diversorum reg-
 norum, regionum et provinciarum; imo saepe varia neces-
 saria forent ritualia pro eadem dioecesi, quia multiplicia
 sunt idiomata; 3° propter reverentiam sacris mysteriis
 debitam; linguae enim viventes valde sunt inconstantes,
 continuas subeunt mutationes; verba olim clara fiunt
 obscura, honesta fiunt indecora, et locutiones accuratae
 prorsus irregulares evadunt: unde ritus ad honorem Dei
 instituti, in contemptum ejus decursu temporis vergerent;
 4° non solum Romana, sed omnes ecclesiae Orientales ve-
 teri utuntur lingua, vulgo nunc ignota, ut Graeca, Syriaca,
 Armenica. Ergo.

ARTICULUS SECUNDUS.

DE SACRAMENTALIBUS.

Multae numerantur caeremoniae ecclesiasticae quae, prop-
 ter similitudinem cum sacramentis, sacramentalia dicun-
 tur, et ad sex praecipue revocantur, quae sequenti versu
 continentur:

Orans, tinctus, edens, confessus, dans, benedicens.

Orans significat Orationem Dominicam aut alias preces
 ab Ecclesia praescriptas, vel in Ecclesia solemniter reci-
 tatas.

Tinctus significat sumptionem vel aspersionem aquæ benedictæ.

Edens significat panem benedictum qui ab antiquis dicebatur eulogia, vel eulogiarum panis, et dari solebat catechumenis loco Eucharistiæ, aut baptizatis in die Paschatis, et etiam nunc datur fidelibus intra missæ parochialis solemniam.

Confessus denotat confessionem generalem quæ præmittitur Missæ, vel fit in Prima et Completorio.

Dans exprimit eleemosynam nomine Ecclesiæ factam, secus non videretur cur sacramentale esset.

Benedicens significat benedictionem episcopi, vel abbatis, ad quam revocandæ sunt etiam benedictiones alterius prælati et sacerdotis, ut in fine missæ post datam communionem, etc.

Ejusdem generis esse videntur unctio pectoris, religiosa benedictio abbatis vel abbatissæ, unctio regum, benedictio mulieris post partum, exorcismi, insufflationes, prima tonsura, consecrationes ecclesiarum, altarium, calicum, agni Dei, id est agni ex cera compositi, a Papa benedicti, ut tanquam symbola Christi, qui est verus agnus Dei, custodiantur; circa quos notat S. Ligorius, l. 6, n. 94, prohibitum esse 1° eos inaurare, vel pingere, 2° eos velut benedictos carius vendere, sed tantum juxta suam materiam.

Certum est 1° usum sacramentalium, v. g., benedictionum, aquæ benedictæ, eulogiarum, etc., antiquissimum esse in Ecclesia, ut historiæ ecclesiasticæ et liturgiarum non omnino jejunis manifestum est.

Certum est 2° sacramentalia non habere virtutem peccata, etiam venialia, ex opere operato remittendi: ita communissime theologi, contra Sotum et paucos alios, quorum sententia nullo nititur fundamento, sive Scripturæ, sive traditionis.

Certum est 3° sacramentalia non habere gratiam sanctificantem sibi annexam et ex opere operato producendam, sicut sacramenta; sed præcipuos effectus suos ex opere operantis producere, videlicet fidem excitando, devotio-

nem fovendo, explicitam vel implicitam peccatorum venialium detestationem, sicque eorum remissionem procurando. Fatendum est tamen ea vi benedictionis et institutionis Ecclesiæ quamdam habere virtutem, et cum objectis ejusdem generis non ita sanctificatis jam confundi non posse, sed, e contra, magnam mereri venerationem.

4° Quædam beneficia corporalia etiam producere possunt sacramentalia, ut sanitatem et dæmonis fugam: hoc inferri posse videtur ex verbis quibus utitur Ecclesia benedicendo aquam, panem, locum, etc.

FINIS TRACTATUS DE SACRAMENTIS IN GENERE.

TRACTATUS DE BAPTISMO.

Baptisma et Baptismos sunt voces Græcæ idem significantes ac immersio et lavatio : unde per metaphoram Christus dixit, Luc. XII, 50 : *Baptismo habeo baptizari*, prænuntians afflictiones et dolores in quibus quasi immergendus erat.

Baptismus, prout est sacramentum, variis donatur nominibus ; dicitur enim *lavacrum*, quia peccata abstergit ; *regeneratio*, quia novam impertitur vitam ; *illuminatio*, quia infundit lucem ; *sepultura*, quia baptizandi olim immergebantur in aquam sicut sepultus fuerat Christus in tumulo ; *sacramentum fidei*, quia illius susceptione homo inter fideles adscribitur, et fidem profitetur, per se si sit adultus, vel per susceptores si sit infans.

Baptismus recte definiri potest : *Sacramentum novæ Legis, quo homines spiritualiter regenerantur per abluitionem aquæ, cum expressa sanctissimæ Trinitatis invocatione.* Accuratam esse hanc definitionem constabit in decursu præsentis Tractatus, quem in septem capita dividemus. Primum erit de Baptismi existentia et necessitate ; secundum, de ejus materia ; tertium, de ejus forma ; quartum, de ejus ministro ; quintum, de illius effectibus ; sextum, de ejus subjecto ; septimum, de solemnibus Baptismi ceremoniis.

CAPUT PRIMUM.

DE SACRAMENTI BAPTISMI EXISTENTIA ET NECESSITATE.

ARTICULUS PRIMUS.

DE SACRAMENTI BAPTISMI EXISTENTIA.

Quod Baptismus verum sit novæ Legis sacramentum, clare definitum fuit in Decreto ad Armenos et in conc.

Trident., sess. 7, can. 1, et nullus inficiatur Christianus. Nulla igitur est causa cur in hac veritate probanda tempus incassum teramus.

Duo tamen hic quæri solent, videlicet, 1° quandonam Baptismus fuerit institutus, et 2° an Baptismus Christi a Baptismate Joannis differat. *Ad primum respondetur* verisimile esse Christum instituisse Baptismi sacramentum quando ipse baptizari voluit in Jordane ; sed nihil est neque in Scriptura, neque in traditione, neque in definitionibus Ecclesiæ, ex quo tempus institutionis hujus sacramenti clare innotescat. Quidam volunt illud fuisse institutum quando Christus, post resurrectionem suam, dixit Apostolis : *Euntes docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*, Matthæi XXVIII, 19.

Probabilius saltem videtur illud fuisse institutum ante passionem Christi, cum de Christo, postquam docuerat Nicodemum quomodo oporteat hominem ex aqua et Spiritu sancto regenerandum esse, dicatur apud Joan. III, 22 : *Post hæc venit Jesus et discipuli ejus in terram Judæam, et illic demorabatur cum eis, et baptizabat.* Sive autem Christus saltem aliquos per se baptizaverit, ut multi volunt, sive per discipulos tantum, improbable est Baptismum de quo hic agitur a Baptismo quem instituit velut sacramentum differre. Ergo.

Ad secundum, novatores, contendentes sacramenta gratiam non producere, nisi quatenus fidem excitant, arbitrantur Baptismum Christi a Baptismo Joannis non differre ; sed contrarium est de fide, ut pote definitum in conc. Trid., sess. 7, de Baptismo., can. 1 : « Si quis dixerit » Baptismum Joannis habuisse eandem vim cum Baptismo » Christi ; anathema sit. » Eadem veritas constat ex Scriptura, SS. Patribus et ratione. 1° *Ex Scriptura* : Joannes enim ipse dicit, Luc. III, 16 : *Ego quidem aqua baptizo vos : veniet autem fortior me... ipse vos baptizabit Spiritu sancto et igni.* Joannes igitur baptizabat in aqua ad pœnitentiam, ut legitur apud Matth. III, 11, et Christus baptizat in Spiritu sancto et igni, id est, Baptisma ejus gratiam sanc-